

TALÁLT VERSEK

William Shakespeare

(1564–1616)

PROSPERO EPILÓGUSA A VIHARBÓL

W. SHAKESPEARE (THE TEMPEST, 1611)

Now my charms are all o'erthrown,
And what strength I have's mine own, –
Which is most faint: now, 'tis true,
I must be here confined by you,
Or sent to Naples. Let me not,
Since I have my dukedom got,
And pardon'd the deceiver, dwell
In this bare island by your spell;
But release me from my bands
With the help of your good hands:
Gentle breath of yours my sails
Must fill, or else my project fails,
Which was to please: now I want
Spirits to enforce, art to enchant;
And my ending is despair,
Unless I be relieved by prayer,
Which pierces so, that it assaults
Mercy itself, and frees all faults.
As you from crimes would pardon'd be,
Let your indulgence set me free.

SZÁSZ KÁROLY (1871)

Most bűbájam oda van;
Mi erőm maradt: magam
Gyöngé, földi ereje.
Ide vagyok kötve le,
Ha Nápolyba nem bocsáttok!
Herczegségemet, látjátok,
Visszanyertem s megbocsáték
A bűnösnek; s most a játék
Ellenem fordul, s lekötve
Vesszek, itt e zord szigetbe?
Kérlek szépen, mentsetek fel
Kedvező, kegyes kezekkel!
Hajtsa szelid lehetek
Gyors hajóm': úgy érhetek
Czélt, tinektek tetszeni!
Im varázsom szellemi
Elhagyának, bűvöm törve:
S kintől, kétségtől gyötörve,
Nékem el kell veszni ma,
Ha nem old föl hő ima.
Melynek szent hatalma oly nagy,
Hogy a bösz ég kegyre olvad
S tisztává lesz minden vétek.
Amint magatoknak kértek
S vártok bűnbocsánatot:
Engem is bocsátsatok!

BABITS MIHÁLY (1916)

Bűbájam szétszállt, odalón,
S ha még maradt csekély erőm,
Az már a magamé csak, és
Nápolyig vinni is kevés.
Országom visszanyertem én

S a csalót meg se büntetém:
Ne hagyjatok hát tengenem
Ezen a puszta szigeten;
Sőt jertek e varázst a ti
Varázstokkal megoldani.
Lágy lehetek röpitse vásznam,
Másképp nehéz célt nem hibáznom.
Célom a tetszés volt. S ma már
Oda a szellem, oda a báj;
S kétségbe kéne esni ma,
Ha nem könnyítne szent ima,
Mely a kegyelem kényszere,
S minden hibának gyógyszere.
Ha vártok hát bocsánatot,
Nekem is megbocsássatok.

MÉSZÖLY DEZSŐ (1960)

Megtört a báj: nincs több csodám,
Saját erőm maradt csupán,
S az oly csekély!... Való igaz:
Csak úgy terem nékem vigasz,
Ha átkotok nem köt le itt,
E vad szigeten holtomig:
Ki könyörültem másokon,
Hadd lássam újra városom!
A tapsoló kegyes kezek
Oldozzák meg bilincsemet,
S a szívből szálló sóhajon
Repüljön célba jó hajóm...
Tetszés volt célom. S nincs nekem
Többé varázsom, szellemem:
Kétségbeesve pusztulok,
Ha nem buzog fohászatok,
S nem bírja rá a szent eget,
Hogy oldozzon föl engemet. –

Ha vártok bűnbocsánatot,
Ti is mind megbocsássatok.

EÖRSI ISTVÁN (1986)

Varázsom elszállt; csak saját
Erőmben bízhatok tehát,
És ez csekély; rajtatok áll,
Hogy bűverőtök idezár,
Vagy elküld Nápolyba. A trón
Enyém s egyetlen árulón
Sem álltam bosszút – e sivár
Szigetről szállnék messze már,
Jó kezetek oldozza fel
A béklyót, hadd hajózzak el!
Gyengéd sóhajtóktól dagad
Vitorlám, hogyha célomat
Elértem s tetszhettem. Nekem
Nincs mágiám, rabszellemem,
Kétségbeesés nyom agyon,
Ha fohásztok az irgalom
Hatalmát nem hangolja rám,
Hogy elnézze minden hibám.
Ahogy üdvöt vár lelketek,
Szabadon úgy engedjete!

TANDORI DEZSŐ (2000)

Eltűnsz, varázsok ideje,
Maradt a magam ereje,
És az kevés: hogy Nápolyig
Eljussak vagy maradjak itt,
Tőletek függ. Engedjete,
Megkaptam hercegségemet,

Kegyelmet osztottam, legyen
Hát a múlt kopár szigetem;
Ne kössön meg bűbájotok,
Kezetekkel feloldjátok.
Friss lehelet, jöjj, messzi partot
Így érjek, ne valljak kudarcot;
Tetszeni vágytam. Ám kitetszett:
Művészeteknek, szellemeknek
Köre oly szűk. Kétségbeesnék,
De édes imák védenek még,
És a gyógyulás kényszerével
Talán új kegyelem vezérel.
Ha vártok bűnbocsánatot,
Nekem is mind megbocsássatok.

JÁNOSHÁZY GYÖRGY (2002)

Minden varázsom elveszett,
Erőmből azt a keveset
Őrzöm csak, ami magamé.
Indulnék most Nápoly felé.
A hercegség enyém megint,
Megbocsátok szívem szerint
Öcsémnek is, de fog e hely,
Bűbájotok nem enged el;
Oldozzatok fel már tehát,
E szigetről álljak tovább.
Vitorlám tőletek dagad,
Célom felé csak úgy ragad.
Célom tetszés. De szellemem,
Varázspálcám már nincs nekem,
És bánatomba halok itt,
Ha hő imátok nem segít,
Hogy édes égi irgalom
Könyörüljön hibáimon.

Ha vártok bűnbocsánatot,
Nekem is megbocsássatok.

NÁDASDY ÁDÁM (2007)

Mágiámat mind föladtam,
nem bízhatok, csak magamban:
s az nem sok. Önök döntik el:
hogy itt végleg maradni kell,
vagy irány Nápoly? Nagyon kérem,
ne kelljen itt, magányban élnem,
hisz trónom újra enyém; sőt
futni hagytam a bűnözőt.
Ha lehet, engedjen haza
a tenyerük kedves zaja.
Ha megdicsérnek, hajóm szalad,
ha nem, szép tervem félbemarad.
Nincs szellem, ki szavamra várjon,
nincs bűverejű tudományom;
és reményem sincs a szép végre,
ha nem suddognak föl az égre
egy kegyet-kiváltó imát,
mely elsimít bármely hibát.
Mindenki bánja bűneit,
hát mentsenek föl engem, itt.